

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στον εσπερινό:

«Καί ἐγένετο ρῆμα Κυρίου πρὸς Ἡλίου λέγον· Πορεύου ἐντεῦθεν κατ' ἀνατολάς ... καί κρύβηθι ... καί ἔσται ἐξ τοῦ χειμάρρου πίεσαι ὕδωρ, καί τοῖς κόραξιν ἐντελοῦμαι τοῦ διατρέφειν σε ἐκεῖ».

Οἱ λόγοι αὐτοῖ ἀπὸ τὴν Παλαιά Διαθήκη πού ἀκούσαμε, ἀδελφοί μου, προ-ηγουμένως στὰ ἀναγνώσματα τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς αὐριανῆς ἑορτῆς δὲν περιγράφουν μόνο ἓνα θαυμάστο περιστατικό τῆς ζωῆς τοῦ ἁγίου προφήτου Ἡλίου τοῦ Θεσβίτου, ἀλλὰ περιγράφουν ὁλόκληρη, θά λέγαμε, τὴ ζωὴ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ προφήτου καί ἐκλεκτοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ.

Διότι ὁλόκληρη ἡ ζωὴ τοῦ ἐορταζομένου προφήτου ἦταν ἓνας διαρκὴς διάλογος μέ τόν Θεό. Ἦταν μία διαρκὴς ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἦταν καί μία διαρκὴς μέριμνα καί προστασία τοῦ Θεοῦ γιά τὴ ζωὴ τοῦ προφήτου του.

Οἱ λόγοι τοῦ Θεοῦ πού προανέφερα δὲν ἦταν ἀπλῶς ὑποσχέσεις πρὸς τόν προφήτη Ἡλία.

Ἦταν πραγματικότητα, γιατί ὁ Θεός ὄχι μόνο τόν προφύλαξε καί τόν ἔσωσε ἀπὸ τὴν ὀργή καί τὴν κακία τοῦ ἀσεβοῦς βασιλέως Ἀχαάβ καί τῆς συζύγου του Ἰεζάβελ, ἀλλὰ καί τόν διέτρεφε μέ θαυμαστό τρόπο, ἐκπληρώνοντας πάντοτε τὴν ὑπόσχεσή του.

Καί ὅλα αὐτά τὰ θαυμαστά περιστατικά τῆς ζωῆς τοῦ ἐορταζομένου προφήτου δὲν ἐξιστοροῦνται στὴν Παλαιά Διαθήκη καί δὲν διαβάζονται στὴν ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ μόνο γιά νά μᾶς ἐντυπωσιάσουν ἢ γιά νά μᾶς ἀποδείξουν τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ. Περιγράφονται καί ἀναγινώσκονται περισσότερο γιά νά μᾶς βοηθήσουν νά πιστεύσουμε στὴν πρόνοια καί τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος μεριμνᾷ γιά τὰ παιδιά του καί φροντίζει μέ κάθε τρόπο ὥστε νά μὴν κινδυνεύουν καί νά μὴν στερηθοῦν τίποτε ἀπὸ ὅσα χρειάζονται στὴ ζωὴ τους.

Γιατί ὁ Θεός, ἀδελφοί μου, δὲν μεριμνοῦσε μόνο γιά τόν προφήτη Ἡλία οὔτε προστάτευε μόνο αὐτόν. Μεριμνᾷ καί προστατεύει καί τόν κάθε ἓνα ἀπὸ ἐμᾶς, γιατί κανένας πατέρας δὲν ἀφήνει ἀπροστάτευτα τὰ παιδιά του καί κανένας πατέρας δὲν τὰ ἐγκαταλείπει στὴν τύχη τους, ὅπως τό ὑποσχέθηκε ἄλλωστε καί ὁ Χριστός στοὺς μαθητές του λέγοντας: «Μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε ἢ τί πίνητε, μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσησθε ... οἶδεν γάρ ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος ὅτι χρῆζετε τούτων ἀπάντων»,

Μεριμνᾷ ὅμως ἀκόμη περισσότερο ὁ Θεός γιά ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους πού εἶναι ὑπάκουοι στό θέλημά του. Γιά ἐκείνους πού βάζουν πρῶτο ἀπὸ ὅλα καί πάνω ἀπὸ ὅλα τό θέλημά του.

Φροντίζει καί προστατεύει ἐκείνους πού ἔχουν ὡς πρώτιστη μέριμνα τῆς ζωῆς τους πῶς θά τόν εὐαρεστήσουν ἐφαρμόζοντας τό θέλημά του καί ζώντας σύμφωνα μέ τίς ἐντολές του. Φροντίζει καί προστατεύει ἐκείνους πού τόσο στὴν καθημερινότητά τους ὅσο καί στίς στιγμές τῆς ζωῆς τους πού καλοῦνται νά πάρουν μεγάλες καί σοβαρὲς ἀποφάσεις στὴ ζωὴ τους ἔχουν ὡς κριτήριο καί γνώμονα τῶν ἐπιλογῶν τους ὄχι αὐτό πού τοὺς φαίνεται ὅτι εἶναι πιὸ εὐκολο ἢ πιὸ συμφέρον γιά τοὺς ἴδιους, οὔτε αὐτό πού θά τοὺς ἐξασφαλίσαι ἄνεση, πλοῦτο ἢ δόξα, ἀλλὰ αὐτό πού εἶναι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, αὐτό πού ζητᾷ ὁ Θεός ἀπὸ αὐτούς.

Καί μεριμνᾷ καί φροντίζει γι' αὐτούς τοὺς ἀνθρώπους περισσότερο ὁ Θεός, διότι, ἀδελφοί μου, αὐτοὶ μέ τὴν ὑπακοή τους καί μέ τόν ζῆλο τους νά ἐφαρμόσουν τίς ἐντολές του ἀποδεικνύουν ὅτι ἐμπιστεύονται τὴν ἀγάπη καί τὴν πατρική μέριμνα τοῦ Θεοῦ.

Ἀποδεικνύουν ὅτι ἰσχύει καί γι' αὐτούς ὁ λόγος τοῦ προφητάνακτος Δαβὶδ «ἐξελεξάμην παραρριπτεῖσθαι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρός μου ἢ οἰκεῖν με ἐν σκηνώμασι ἁμαρτωλῶν». Προτιμῶ, δηλαδή, νά εἶμαι μαζί μέ τόν Θεό, ἔστω καί παραπεταμένος, παρά νά κατοικῶ σέ

σπίτια ἁμαρτωλῶν. Προτιμῶ νά ἀναθέτω τή μέριμνά μου γιά τή ζωή μου καί τίς ἀνάγκες τῆς στής χέρια τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖο εἶμαι σταθερὰ προσηλωμένος καὶ προσπαθῶ νά ζῶ σύμφωνα μέ τίς ἐντολές του, παρά νά ἀγωνίζομαι νά διασφαλίσω τό παρόν καί τό μέλλον μου μακριά ἀπὸ τὸν Θεό, χρησιμοποιώντας τρόπους καὶ μεθόδους πού δέν εἶναι σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, νομίζοντας ὅτι ἔτσι μπορῶ νά ἐπιτύχω περισσότερα.

Αὐτό εἶναι, ἀδελφοί μου, καί τό μήνυμα τῆς ζωῆς τοῦ ἁγίου προφήτου Ἡλίου καί γιά μᾶς πού τὸν τιμοῦμε σήμερα. Ἄς βάλουμε ὡς προτεραιότητα νά ζοῦμε σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἄς σπεύδουμε μέ προθυμία νά ὑπακούομε στίς ἐντολές του καί νά ἔχουμε τή βεβαιότητα ὅτι ἔτσι θά βρισκόμαστε πάντοτε κάτω ἀπὸ τή σκέπη καί τὴν προστασία τῆς πατρικῆς του ἀγάπης. Καί ὅχι μόνο δέν θά μᾶς λείψει τίποτε, ἀλλὰ ὅσα ἔχουμε ἀνάγκη «προστεθήσεται ἡμῖν».

Ἡ ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Θ.Λειτουργία:

«Ἰδοὺ μακαρίζομεν τοὺς ὑπομείναντας».

Στοὺς μακαρισμοὺς τοῦ Κυρίου ἀπὸ τὴν ἐπὶ τοῦ Ὁρους ομιλία του, ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ ἀδελφόθεος προσθέτει μέ τό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, τό ὁποῖο ὄρισαν οἱ θεοφόροι Πατέρες νά διαβάζεται κατὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ ἁγίου προφήτου Ἡλίου τοῦ Θεσβίτου, ἕναν ἀκόμη μακαρισμό. Καί αὐτός εἶναι ὁ μακαρισμός ἐκείνων πού ὑπομένουν, ἐκείνων πού μέ ὑπομονή καί καρτερία ἀντιμετωπίζουν ὅ,τι συμβαίνει στὴ ζωὴ τους.

«Ἰδοὺ μακαρίζομεν τοὺς ὑπομείναντες», λέγει ὁ ἀδελφόθεος. Ποιὰ σχέση ὅμως ἔχει ὁ μακαρισμός αὐτός τῆς ὑπομονῆς καί τῶν ὑπομένων μετὰ τὸν ἐορταζόμενο προφήτη;

Οἱ προφῆτες, ἀδελφοί μου, καί ἀκόμη περισσότερο ὁ ἐορταζόμενος προφήτης Ἡλίας, εἶχαν ὡς ἀποστολὴ νά ἀποκαλύπτουν τό θέλημα καί τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ στοὺς ἀνθρώπους. Ἦταν αὐτοὶ πού γινόταν ὁ ἀγωγὸς καί τό στόμα τοῦ Θεοῦ γιὰ νά μεταδοθεῖ τό σωτήριο μήνυμά του στοὺς ἀνθρώπους.

Ὅμως τό μήνυμα τοῦ Θεοῦ δέν ἦταν πάντοτε εὐχάριστο. Συχνά ἦταν καὶ ἐλεγκτικό, ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἐγκατέλειπαν τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ καὶ παρὰσυρόταν στὴν ἁμαρτία, τὴν ἀνηθικότητα καί τὴν εἰδωλολατρεία. Καί αὐτό δέν συνέβαινε μόνο μέ τοὺς ἄπλους ἀνθρώπους, ἀλλὰ καί μέ τοὺς βασιλεῖς τοῦ Ἰσραὴλ, τοῦ περιουσίου λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Τότε ἦταν πού ὁ Θεὸς ἔστελνε τοὺς ἐκλεκτοὺς δούλους του, τοὺς προφῆτες, γιὰ νά μεταφέρουν τό μήνυμά του στοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νά ἐλέγξουν τὴν ἀπιστία καί τὴν σκληροκαρδία τους, γιὰ νά ἐλέγξουν τὴν ἀνομία καί τὴν ἀδικία, καί γιὰ νά τοὺς ἐπενθυμίσουν ὅτι πρέπει νά μετανοήσουν γιὰ νά μὴ βρεθοῦν ἀντιμέτωποι μέ τὴ δι-και-ο-σύνη τοῦ Θεοῦ.

Ἐπειδὴ ὅμως κανένας παραβάτης καὶ κα-νένας ἁμαρτωλὸς δέν ἀνέχεται τὸν ἔλεγχο καί τὴν κριτικὴ, ιδίως μάλιστα ὅταν βρίσκεται σὲ ὑψηλὴ θέση καί εἶναι βασιλεὺς καὶ νομίζει ὅτι εἶναι ἀλά-νθαστος, οἱ προφῆτες πολ-λές φορές εἰσέπρα-ξαν τὴν ὀργή καί τὴν κακία τῶν ἀνθρώπων καί τῶν ἀρχόντων, γιατί τόλμη-σαν, ἐκτε-λῶ-ντας τὴν θεία ἐντολή, νά ἐλέγξουν τὴν ἀνο-μία καί τὴν ἁμαρτία τους, μέ σκοπὸ νά τοὺς ἐπαναφέρουν στὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ.

Καί εἶναι πολλές οἱ δοκιμασίες καί οἱ διωγμοὶ πού ὑπέμειναν οἱ προφῆτες καί ιδίως ὁ ἐορταζόμενος σήμερα μέγας προφήτης Ἠλί-ας, ἐπειδὴ ἐξήγγειλε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ στὸν βασιλεῖα Ἀχαάβ.

Ἐκεῖνος ὅμως, ὅπως καί οἱ ἄλλοι προφῆτες, παρά τὸν κίνδυνο πού διέτρεχε γιὰ τὴ ζωὴ του, ἐπέμενε στό νά μεταφέρει τὸν λόγο καί τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, καί ὑπέμεινε ὅ-λες τίς κακουχίες πού

αὐτό εἶχε ὡς συνέπεια, διότι πίστευε ὅτι ὅσα πάσχει καὶ ὅσα ὑπομένει εἶναι πρὸς χάριν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὅποιος τὸν ἀξιώνει νὰ γίνεται φορέας τοῦ θε-λήματός του, νὰ γίνεται ὁ δοῦλος του, ὁ ὅποιος μεταφέρει τὴ φωνή του στοὺς ἀνθρώπους.

Γιατί ὁμως, ἀδελφοί μου, εἶναι τόσο σημαντική ἡ ὑπομονή, ὥστε νὰ μακαρίζει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ ἀδελφόθεος «τοὺς ὑπομείναντας»;

Εἶναι σημαντική, γιατί συγκεφα-λαι-ώνει πολλές ἀρετές καὶ βοηθᾷ τὸν ἄνθρωπο νὰ καλλιεργεῖ μέσα στήν ψυχή του καὶ ἄλλες.

Ὅποιος ὑπομένει τίς δοκιμασίες, τίς προσβολές, τίς ταλαιπωρίες, τοὺς πειρασμούς, δείχνει ὅτι ἔχει ταπείνωση καὶ πραότητα, ὥστε δέν ἐξοργίζεται, δέν ἀγανακτεῖ, δέν ἀντιδρᾷ, ἔστω καὶ ἄν ἄλλοι ἄν-θρωποι γύρω του τὸν παρα-κι-νοῦν πρὸς αὐτό ἢ τὸν χλευάζουν, θεωρώντας τὴν ὑπομονή του ἀφέ-λεια καὶ ἀδυναμία.

Ὅποιος ἔχει ὑπομονή δείχνει ὅτι ἔχει ἐμπιστοσύνη στὸν Θεό, δεί-χνει ὅτι πιστεύει ὅτι ὅλα βρίσκο-νται στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, πού δέν θά τὸν ἀφήσει «πειρασθῆναι ὑπὲρ ὃ δύναται».

Ὅποιος ἔχει ἀκόμη ὑπομονή, αὐ-τός αὐξάνει μέσα του τὴν ἐλ-πίδα καὶ καλλιεργεῖται πνευματικά, διό-τι ὅπως γράφει καὶ ὁ ἀπόστο-λος Παῦλος πρὸς τοὺς Ρωμαίους «ἡ θλίψις ὑπομονὴν κατεργάζεται, ἡ δέ ὑπομονή δοκιμὴν, ἡ δέ δοκι-μὴ ἐλπίδα, ἡ δέ ἐλπίς οὐ καταί-σχύνει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκ-κέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν».

Γι' αὐτό, ἀδελφοί μου, ἅς μιμη-θοῦ-με καὶ ἐμεῖς τὴν ὑπομονή τοῦ ἐορταζομένου σήμερα προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου, καὶ ἅς ἀντι-με-τωπίζουμε καὶ τίς θλίψεις καὶ τίς δοκιμασίες καὶ τοὺς πειρα-σμούς καὶ τὰ πάντα στή ζωὴ μας μέ πίστη καὶ ἐμπιστοσύνη στὸν Θεό.

Ἄς τὰ ἀντιμετωπίζουμε μέ καρ-τερία καὶ ταπείνωση γιὰ νὰ ἀξιοθοῦμε, καλλιεργώντας τὴν ψυ-χή μας μέ τὴν ὑπομονή, νὰ αἰ-σθανθοῦμε τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ νὰ πληροῖ τὴν ψυχή μας καὶ νὰ γί-νου-με ἄξιοι τοῦ μακαρισμοῦ τῶν ὑπομενόντων.